

Trupul omului - lăcașul Domnului

În zilele praznicului Nașterii Domnului fiecare creștin ar trebui să-și răscolească sufletul întrebându-l ce înseamnă pentru el nașterea Fiului lui Dumnezeu petrecută cu două mii de ani în urmă. Răspuns vom găsi în cărți, în cuvintele altora, dar cel mai adevărat este răspunsul sufletului fiecăruia dintre noi înaintea lui Dumnezeu.

Privind înapoi în viața noastră ni se vor înfățișa înaintea ochilor oameni, fapte, împrejurări și locuri, fericiri și dureri...

- Unde a fost Hristos cel Viu și întrupat în acești ani, în viața ta, suflete?

Vom găsi că numai Domnul, numai El este cel care a umplut de înțeles viața noastră. El a dat fericirii noastre frumusețea, durerilor noastre nădejde, curgerii vremii un tâlc și o așteptare sfântă. Fără Hristos cel Născut pentru mântuirea sufletelor noastre, viața noastră n-ar fi avut un rost mai bun decât al necuvântătoarelor. Iar dacă astăzi ne aflăm alergând la un liman binecuvântat, e numai pentru că Hristos Domnul viază în sufletele noastre, în lumina aprinsă la capătul inimilor noastre, că dragostea Lui scânteiază înaintea ochilor noștri sufletești, atât de departe și totuși atât de aproape.

Să credem din tot sufletul și să mărturisim în toată viața că pentru mila Sa cea multă Hristos S-a pogorât

pe pământ și S-a întrupat „de la Duhul Sfânt și din curata Fecioară Maică”, om deplin și Dumnezeu deplin. Să urmăm magilor, cu inimi înfrânte și smerite. Să ne depărtăm de păgânătatea obiceiurilor pentru ca să vedem pe Hristos, precum și ei s-au depărtat de patria lor cea păgânească pentru a-L vedem pe El; Soarele dreptății.

Alergând la Betleemul nostru de aici, Biserica, fiecare dintre noi vede ceea ce caută. Însă să ne păzim să nu fim ca Irod care, numai la arătare zicea că „dorește să se închine”, iar în ascuns voia să-L omoare. Lui Irod se aseamănă toți cei ce primesc Sfintele Taine cu nevrednicie căci zice Apostolul către Corinteni „păcătuiesc față de Trupul și sângele Domnului” (I Co. 11, 10-11). Ei au întrânșii un tiran care se împotrivesc Cinei lui Hristos, un tiran care este mai cumplit decât Irod, adică pe Mamona, care se prezintă sub forma, ofertei de a consuma orice, oricând.

Să înțelegem de la dumnezeiescul praznic al întrupării că Dumnezeu nu are alt locaș, nici altă casă mai dragă, decât trupul omului. În care Hristos trimite puterea Sfântului și de viață făcătorului Duh, spre a-și face locaș întru noi, ca să rămână cu noi până la sfârșitul veacului acesta și dea pururi în cel viitor.

Pr. prof. Paul Dumitrașc

Albul colindelor mele

Colindele mele sunt albe nu numai din cauza zăpezii care le însoțește cel mai ades; sunt albe, pentru că ating cele mai luminoase zone ale amintirilor și dorurilor mele.

Pe albul zăpezii, lasă urme firave ceata copiilor de 6-7 ani, porniți la colindat imediat după prânz, să nu-I apuce întunericul. E ger și glasurile-s înghețate, dar cât au așteptat momentul acesta!

Pe albul cu scânteieri de geamuri luminate, calcă hotarât feciorii și fetele. Au repetat îndelung (de la Sfântul Nicolae încoace), au învățat o colindă nouă și acum îi cinstesc pe cei apropiați, pe nănași, pe cei dragi și în primul rând pe părinții fiecarui colindător. Nici o poartă nu e închisă, nici o fereastră nu e întunecată.

Când și cei tineri se potoleau sau rămâneau la vreo casă mai primitoare, se lăsa pentru un timp liniștea. Noi, copiii, adormeam mangâiați de căldura sobei și de albul așternuturilor (parcă niciodată așa de albe ca la Crăciun). În puterea nopții răsuna, ca din alte vremi, vocea singură a unui bărbat (ruda apropiată sau prieten bun) sau glasurile armonioase ale adulților: "Coborât-a coborât/Îngerul Domnului Sfânt". Ce dulce era trezirea și ce nouă ni se părea colinda! Și asta se întâmpla de câteva ori în noaptea aceea, care la noi, în Ardeal, era albă.

Au trecut anii și într-o iarnă, după mult timp în care n-am colindat, mi-am adunat prietenii, am repetat câteva colinde și ne-am pornit (aici unde colindă doar copiii) la colindat. Mare a fost bucuria la toate casele colindate, dar nu pot uita lumina de pe chipul părintelui Pohrib când a deschis ușa și ne-a văzut.

În peisajul meu alb se aud colindele pe care ai mei mi le cânta la telefon în fiecare noapte de Ajun. Atunci glasul colindelor se amestecă cu gustul sărat al lacrimilor pentru cei plecați, care nu le mai pot auzi.

Alb colorat și sclipitor în colindele cântate de elevii seminariști pe scara blocului, transformată adesea în sala de concert pentru vecinii noștri.

Mirajul albului însoțește aplauzele binemeritate la recitalul corului, un alt fel de alb, care, deși pare departe de cel din copilărie, se leagă cu fire nevăzute de un fir de glas care răsare din zăpadă ca un creștet de ghiocel: "Leru-i ler/Pe-un fir de ger".

Prof. Ana Tunaru

„După datini, colindăm”

Cred că așa a rânduit Bunul Dumnezeu ca pe timpul acesta, pe vremea aceasta neprielnică, care ne pregătește doar frig și nu ne aduce soarele, Altcineva să lumineze în sufletele noastre și să ne încălzească din inimă plecând spre exterior nu din exterior spre inimă cum se întâmplă cu căldura soarelui. Acest "Altceineva" este Mântuitorul Iisus Hristos care se naște în ieslea minunată aducând pace, bucurie și liniște pe pământ. Dacă acum două milenii, magii călare au venit din cele mai îndepărtate ținuturi ca să afle pe Hristos. iar îngerii din cer vesteau nașterea Mântuirii oamenilor. Acum vin colindătorii pe la casele oamenilor care, închipuind pe îngeri și pe magi, ne aduc nouă vestea cea minunată. Noi, seminariștii, aducem în casele oamenilor cadourile noastre, colindele. Începând de la sărbătoarea Sfântului Andrei noi ne pregătim învățând colinde ca mai apoi, după sărbătoarea Sfântului Nicolae să pornim "colindă", să începem "pe la case a colinda" cum spune versul plugușorului.

Sfântul Vasile cel Mare spune: "pe calea binelui mai degrabă obosești odihnindu-te decât ostentindu-te". Acest citat se potrivește foarte bine cu starea noastră de la colindat căci, văzând zâmbetul oamenilor, bucuria din ochii lor și auzindu-i spunând „bine ați venit” deschizându-ne ușile caselor lor și poftindu-ne înăuntru, sufletul ni se umple de bucurie și ne dă putere să mergem să vestim și altor iubitori de Dumnezeu. Perioada aceasta însă nu este numai pentru a pregăti colindele, ci este și una de pregătire sufletească, așteptând ca în ziua în care Domnul S-a născut printre noi să ne naștem și noi întru El.

Nașterea Domnului ne împacă pe toți, ne aduce împreună și aproape de Dumnezeu, la Biserică și la masă, unde nu poate fi vrajbă sau ceartă.

Ciprian Lazăr
clasa a XI-a pastorală

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru..”

Cel dintâi praznic împărătesc cu dată fixă, în ordinea firească a vieții Mântuitorului, este Nașterea, numită în popor și Crăciunul, la 25 decembrie fiind sărbătoarea anuală a nașterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos (Lc. II, 1-21). Nașterea lui Iisus este capul întregii iconomii a mântuirii, fiind începutul și rădăcina tuturor bunătăților date nouă.

În Biserică, Nașterea Domnului se petrece și acum și se va petrece mereu, pentru că evenimentele dumnezeiești s-au petrecut într-un *Astăzi* al lui Dumnezeu (Evr. III, 13), sunt ale veșniciei. În sensul

acesta, Sfântul Ioan Damaschin amintea de faptul că atunci când S-a născut Domnul nostru din Fecioara Maria, El a risipit iarna înșelăciunii și frigul rătăcirii la toată lumea ca o primăvară veselitoare și a întors-o către înnoire.

Minunea întrupării Lui mai presus de legile firii a uimit întreg pământul, a înnoit toată lumea, a rupt istoria omenirii în două și, străbătând cele douăzeci de secole, ni se face cunoscută nouă astăzi. *Astăzi S-a născut Mesia!* Și vestea aceasta pe care au adus-o din cer îngerii, pe care au primit-o întâi păstorii, ca un fulger s-a revărsat

peste toate marginile pământului.

Iisus dorește să fie prezent în noi prin har, să fie Viața vieții noastre, să ne înnoiască și să ne lumineze din interior, să ne dăruiască arvuna vieții cerești veșnice. De aceea, nu în Betleemul Iudeii, ci în Biserica lui Hristos să ne adunăm, ca să laudăm Nașterea Domnului. Aici este peștera mântuirii, aici este ieslea cea dumnezeiască. Aici este steaua, aici lumina, aici darurile Duhului. Și mai presus de toate, aici este pruncul Iisus – Mirele Bisericii.

**Ciobanu Eduard,
Clasa a XI-a Pastorală**

Moș Gerilă-Moș Crăciun

Moș Gerilă

a venit tot anul pe la noi.

Într-o noapte ne-a lăsat pe prag

Lacrimi - un șirag -

Să ne-mpodobim pentru călătoria bunicului

În țara bradului și-a finicului.

Altă dată

i-a lăsat tatei un oftat

Pentru ce-a fost să fie

Sau poate pentru ce-o să vie...

Uneori,

la revărsat de zori,

Îi dăruiește mamei cunună de sudori.

Le-a dăruit și vecinilor

și finilor,

o vară fierbinte,

departe de cele sfinte.

Astă toamnă, ne-a dăruit setea pământului

Și a cuvântului...

Mai pe urmă,

ne-a strecurat în urnă

Nepăsare de la cutare,

Umilință cu prisosință

Și tăciune

Și iertăciune

Și tăcere

Și durere...

Dar când era frigul în toi

A venit Moș Crăciun pe la noi

*Chiar de ziua Lui,
De ziua Moșului!
El ne-a adus o icoană,
Împodobită-n mahramă,
Cu-n Prunc, bătrân de veșnicie
Și veșnic din pruncie...
Am sărutat-o-n chip smerit.
Bradul-n tămâie s-a sfințit,
Oftatul, sudoarea și ploaia
Și lacrimile pentru tataia
Au început să strălucească,
Făclii pe bolta cerească.
Și cum scâncea colinde,
Din cele mai curate și mai sfinte,
Copilul,
Împăratul și Umilul,
Primit-a tot ce-am pus pe ram
Din moși strămoși pân-acest an.
I-am dat, smeriți, ce-am adunat
Să ia El tot, că-i Împărat
Căci tot ce-am suferit e-a Lui
Și nimeni nu-i al nimănui.
Cât om avea un nume sfânt,
Colindători pe-acest pământ,
Îl vom primi pe Moș Crăciun,
Că e Român.
Moș Crăciun!*

Eugen-Dan Drăgoi

„N-am venit să cerem, am venit să dăm!”

Sărbătoarea Nașterii Domnului este prin excelență sărbătoarea bucuriei pentru toți creștinii din toate timpurile și din toate locurile. Motivul principal al bucuriei întregii omeniri este acela că, Fiul lui Dumnezeu Se întrupează și devine și Fiu al Omului, de aceea făptura toată și îngerii vestesc, laudă și slăvesc Nașterea Sa. Tot cerul s-a bucurat pentru că prin nașterea Sa a venit mântuirea pe pământ, la toată lumea. O dată cu venirea Sa, Mântuitorul ne-a adus și viața, iubirea, bucuria, pacea, binecuvântarea. Mântuitorul nostru Iisus Hristos este cel mai frumos și prețios dar pe care Tatăl cel Ceresc ni l-a oferit.

Această minune a întrupării Fiului lui Dumnezeu este exprimată prin minunatele și bogatele creații ale folclorului religios românesc, prin *colinde*. Parte integrantă a folclorului religios, colindele românești au o importanță neprețuită, mai

întâi prin originea și vechimea lor, fiind una din formele de manifestare ale acestui folclor. Colindele românești sunt expresia Scripturii, a adevărilor teologice în care se explică îndumnezeirea omului. Obiceiul colindatului este însă și o reînnoire a chemării fiecărui creștin de a fi apostol al lui Hristos în lume, de a-L primi, dar și de a-L vesti celorlalți oameni pe Mântuitorul.

De aceea, un colind frumos de Crăciun stăruie în îndemnul: „*Larg deschideți poarta sufletelor voastre, n-am venit să cerem, am venit să dăm*”. Mulți dintre tinerii colindători s-ar putea întreba ce ar trebui să dea ei, ce ar trebui să ofere ei din cele ce sunt pământești. Însă, colindătorii nu dau ceva de-al lor, ci-L dau pe Dumnezeu celor care-i primesc. De aceea, ce nu a reușit omul, a reușit Domnul Hristos: S-a dăruit pe Sine. Dacă S-a smerit pe Sine și a primit a Se naște din Sfânta Fecioară Maria în iesle, cu atât mai mult caută Mântuitorul

Hristos sălaş în sufletele noastre, în sufletele oamenilor. A merge cu colindul înseamnă a vesti pe Hristos, este sinonim cu ideea de apostolat: *Mergând, învățați toate neamurile...*, înseamnă a aduce tuturor vestea și bucuria venirii lui Dumnezeu în lume. Cei care colindă se aseamănă îngerilor și aduc bucurie în casă. Așa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să dăinuie peste veacuri, pentru că fiecare an reprezintă un „astăzi” continuu, iar pruncul Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și nădejdea mântuirii: „*O, ce veste minunată! În Betleem ni s-arată/ Astăzis-a născut/ Celfăr’ de-nceput/ Cum au zis prorociei./ Că la Betleem, Maria/ Săvârșind călătoria,/ Într-un mic sălaş,/ Lângă-acel oraș,/ A născut pe Mesia./ Pre Fiul în al Său nume,/ Tatăl L-a trimis în lume,/ Să se nască/ Și să crească, /Să ne mântuiască.*”

Pedagog Gabriel Mungiu

Slăvindu-L pe Hristos

Cu puțin timp înainte de praznicul luminos al Nașterii Domnului Iisus Hristos, întregul cosmos se pregătește într-un glas pentru a cânta slavoslovie închinată Pruncului Mântuitor. Astfel, și seminariștii gălățeni, învăluți de mirosul rece al iernii, gânguresc colinde vesele de bucurie, care tresaltă în inimă. Repetând cu timp și fără timp colindele nașterii, acestea trezesc în amintirile lor frumoasele tradiții românești din perioada sărbătorilor de iarnă. Munca și osteneala lor nu vor fi zadarnice, primind la concertul de colinde zâmbete fericite și suflete umplute de veselie. În continuarea pregătirilor sărbătorilor Întrupării Domnului, seminariștii se impart în grupuri, planificându-și fiecare un traseu prin satul natal, colindând și făcându-se totodata vestitori ai sărbătorii mult așteptate. Prin aceste tradiții, ei se fac soli ai binecuvântării chiriarhale în diferite regiuni, heretisind împreună cu poporul pe Dumnezeu, cântând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace întru oameni bunăvoire!”

Mădălin Iancu
Clasa a XII-a Pastorală

AXIOS

Responsabili de număr:
Prof. dr. Gheorghe Butuc,
Pedagog Gabriel Mungiu